

LOUISE CANDLISH

Tweede leven

Vertaald door René van Veen

‘/OLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Voor mijn vader, een van de fanatiekste lezers van
misdaadromans in het Verenigd Koninkrijk

Alex

Mei (heden)

Een zwarte lucht was een passender omlijsting geweest, een monsterlijke winterstorm die het huis van zijn fundering rukte, maar het moment waarvoor hij al vijftwintig jaar bang was geweest, diende zich aan op een milde, rustige ochtend in mei.

Oké, niet het moment zelf, maar de voorbode ervan. Het begin van het einde.

Het was weekend. Samen met Beth zat hij in pyjama aan de keukentafel en hij nam op zijn telefoon het nieuws door toen ze opeens uitriep: ‘Yes! De gemeenteraad heeft eindelijk toestemming verleend voor het pad! Dulcie heeft echt *nét* bericht gekregen. Geweldig, toch?’

‘Het pad? Zeker.’ Meer kon hij niet uitbrengen doordat zijn lichaam min of meer ophield te functioneren, een ronduit angstaanjagend gevoel. Het was alsof hij zijn benen zou zien verkrumelen als hij nu omlaagkeek.

Stel je niet zo aan, man. Je wist dat dit ging gebeuren.

Sinds ze twee jaar geleden die verrekte campagne hadden gelanceerd, was dit slechts een kwestie van tijd geweest, want Beths medestrijders – Dulcie en Samira en de rest – waren karakteristiek voor Silver Vale: vrouwen van in de dertig en veertig van wie

de meerderheid kinderen had, wat betekende dat ze zich in bijna psychotische mate in zaken vastbeten.

‘De doorzetters hebben de verzetters dus uiteindelijk verslagen.’ Hij probeerde opgewekt te klinken.

‘Zoals altijd, Alex. Zoals altijd.’

Dat was een van de slogans van het padcomité geweest: ‘Doorzetters verslaan verzetters.’ In het begin had het een andere kreet gehanteerd – zoiets als ‘Effen het pad’ –, maar omdat de gemeenteraad stommetje had gespeeld, had het vervolgens een krijgshaf-tiger toon aangeslagen en waren ze zich allemaal Churchill gaan wanen: ‘We zullen nooit capituleren!’

‘Wil je Olive even naar buiten laten, liefste?’ vroeg Beth. Gelukkig functioneerde zijn lichaam inmiddels weer voldoende om op te kunnen staan en de achterdeur te openen voor hun bastaardcol-lie, die zich echter meteen weer omdraaide en terug naar binnen rende. Alex stopte haar iets lekkers toe en ging weer zitten. Zijn kaak trilde op een vreemde, tekenfilmachtige manier. Beth moest dat kunnen zien, maar ze had het te druk met de berichten op haar telefoon.

‘Weet je... Hoe meer ik erover nadenk, hoe belachelijker ik het vind dat het al die jaren dicht is geweest. Iedereen wist dat je zo over het hek kon klimmen. Dat pad was afgesloten een stuk ge-vaarlijker dan open. Ik bedoel, het soort figuren dat er rondhing... Drugsgebruikers, alcoholisten, de hele mikmak. Het is eigenlijk altijd een veiligheidsrisico geweest.’

Dit soort opmerkingen had hij haar al honderd keer horen ma-ken en uit gewoonte knikte hij instemmend. Hij had zelf niet bijge-dragen aan de campagne, want hij wilde zo min mogelijk aandacht van zijn omgeving trekken. Het laatste waarop hij zat te wachten was dat Silver Vale voor de tweede keer in de schijnwerpers kwam te staan. Daardoor zou alleen maar de interesse voor de eerste keer herleven.

Dit had hij echter niet tegen Beth kunnen zeggen.

Als hij naar haar keek, naar die benijdenswaardig strakke kaak-lijn en die heldere, beweeglijke ogen met precies dezelfde donkere

aardetint als haar haar, betrapte hij zich er soms op dat hij zich afvroeg waarom zij nu zijn vrouw was en niet degene over wie hij had gefantaseerd. En hoe het had kunnen gebeuren dat hij zich nu uitgerekend in Silver Vale bevond, in de buitenwijk waar hij inmiddels ruim tien jaar woonde en door het leven ging als een tevreden echtgenoot annex huiseigenaar.

Hij had Beth nooit verteld dat hij de plek van vroeger kende. Toen ze hem bijna twaalf jaar geleden vroeg met haar mee naar huis te gaan, kenden ze elkaar nog maar een paar uur en hoorde hij niet welk adres ze de taxichauffeur gaf. Hij had ook weinig aandacht voor de route gehad – het was laat op de avond, het goot en ze waren druk aan het zoenen – en pas gezien waar ze waren toen ze de rij winkels aan Surrey Road passeerden, opeens links afsloegen en heuvelop reden. Dat was aanleiding geweest om zich los te maken uit haar omhelzing en op zoek te gaan naar een straatnaambordje – EXMOOR GARDENS –, waarna zijn longen verkrampden met een afgrijselijke, astmatische paniek die hij jaren niet meer had ervaren.

‘Je... je woont hier?’

‘Nee, maar we zijn er wel bijna,’ zei ze. Ze hield zijn behoefte om dit weten voor wellust en trok hem weer tegen zich aan. Op dat moment zag hij tussen strengen van haar haar door het huis waar de Stanleys hadden gewoond. De oprit was nog dezelfde, maar lag er nu keurig bij, en waar Drews BMW had gestaan, stond nu een enorme MPV. Enkele tellen later sloeg de taxi rechts af een straat met oude spoorhuisjes in, waarvan hij het bestaan helemaal was vergeten. Long Lane, heette die. Beths woning stond in het midden ervan, recht tegenover de trap naar de oude spoorbaan.

Zodra ze naar binnen waren gewankeld, verontschuldigde hij zich en liep hij door naar haar badkamer, waar hij overgaf in de wc-pot en vervolgens zijn mond spoelde met de Listerine die hij in het kastje vond. Als je erover nadacht, wekte het verbazing dat Beth niets door had gehad, want hij was overduidelijk over zijn toeren toen hij bij haar terugkwam, maar ze had de slappe lach, was dronken en dook boven op hem.

Hij herinnerde zich dat hij de volgende ochtend naast haar wakker was geworden met een door angst omklemd hart en dat hij zich, nadat hij zich had aangekleed, onweerstaanbaar aangetrokken had gevoeld door het slaapkamerraam. Dat keek uit op het stalen hek bovenaan de trap aan de overkant van de straat en op de groene wildernis erachter.

‘Wil je er stiekem vandoor voordat ik je om je nummer vraag?’ klonk het lijsig vanuit het bed. Was dat maar mijn grootste probleem, dacht hij toen.

Hij was inderdaad van een onenightstand uitgegaan, maar ze gaf niet op en uiteindelijk dacht hij: als onze relatie zoveel voor haar betekent, dan mag ze me hebben. (Dat zei hij natuurlijk niet tijdens zijn huwelijkstoespraak, die in overeenstemming met de bescheiden ceremonie nauwelijks een toespraak mocht heten. Het fotogedoe had hij eveneens tot een minimum kunnen beperken.)

Hij keerde terug naar het heden. ‘Laat mij eens even kijken,’ zei hij. Ze gaf hem haar telefoon en voor zijn ogen ontspoon zich de draad van een WhatsApp-groep met de naam ‘Baanbrekers’. Mijn god, hoe graag zou hij teruggaan naar de tijd waarin je nog niet voortdurend met andermans ordeloze gedachtstroom werd geconfronteerd. Hij had al genoeg te stellen met die van hemzelf.

Hup, Doorzetters!

En nu volle kracht vooruit – dat bedoel ik letterlijk!

Volgens Philip kunnen ze al binnen twee weken aan het pad beginnen!

Binnen twee weken? Kut.

‘Kennelijk heeft een journaliste van de *South London News* al contact met het comité gezocht,’ zei Beth, die haar telefoon weer aanpakte. ‘Heb je dat ook gelezen?’

‘Nee. Waarom?’

‘Om een artikel over onze overwinning te schrijven, natuurlijk.’

Ze wil de voortgang van het project volgen, verslag doen van de reis.' Ze vertrok haar gezicht. 'Ik weet het, je haat dat woord. Tegenwoordig is alles een "reis". Zelfs het vuilnis aan straat zetten.'

Hij nam een slok van zijn koffie en kon niet eens om zijn eigen grap glimlachen.

'Maar er zit wel een sappig verhaal achter, toch? Dulcie heeft tegen die journaliste gezegd dat ze met Cordelia van Pleasance Road moet gaan praten. Toen het allemaal gebeurde, woonde ze daar al en ze heeft veel contact met de politie gehad. Kennelijk lag het lichaam precies achter haar tuin.'

De koffie verzuurde in zijn mond. Sappig verhaal... toen het allemaal gebeurde... Al die jaren had nauwelijks iemand er iets over gezegd, maar nu was het opeens weer het gesprek van de dag, huilenden de sirenes volop. Wie was verdomme die Cordelia? Dat was toch niet dat ouwe wijf dat ze toen tegen het lijf waren gelopen, dat mens met tuinhandschoenen aan? Nou ja, niet echt een oud wijf. Waarschijnlijk was ze maar een jaar of vijftig geweest, maar in de ogen van twee twintigers was dat stokoud. Ze zou inmiddels in de zeventig zijn en hij was er tamelijk zeker van dat hij haar nooit was tegengekomen bij een van de vele tuinborrels in de buurt waar Beth hem mee naartoe had gesleept. Maar dat betekende alleen maar dat hij geluk had gehad. Geluk had de gewoonte om op te raken.

'Welk lichaam?' vroeg hij.

Beth keek hem ongelovig aan. 'Ben je vergeten dat ik je dat heb verteld? Ergens in de jaren negentig is aan Exmoor Gardens een vrouw vermoord. Ze woonde op nummer 54, het huis van Tim en Frankie. Je weet wel, dat stel met drie kleine jongens, allemaal even blond en wild, net poolwolven.' Ze zweeg even. Dat gebeurde vaker wanneer ze het over een gezin had, alsof ze het nodig had om in gedachten even stil te staan bij de onrechtvaardigheid van de vruchtbaarheidsbingo in hun buurt. Waarom had dat stel er drie en was hun er zelfs niet één vergund geweest? 'Googel er maar op. Op de moord, bedoel ik. Niet op Tim en Frankie.'

'Zal ik doen,' zei hij, alsof hij dat niet al honderd keer had gedaan. Hij wist zeker dat er niets over te vinden was, zelfs niet op

Wikipedia. Als je iets te weten wilde komen over een plaatselijke misdaad uit het pre-internettijdperk, dan moest je naar de British Library om daar de oorspronkelijke krantenberichten op microfiche te lezen. Zou die journaliste van de *South London News* de moeite nemen om dat te doen?

Hopelijk was ze te jong om zelfs maar te weten wat een microfiche was.

Beth tilde de cafetière op en schonk het restje smurrie in hun kopjes uit. 'Maar ja, toen ik dit huis in negenennegentig kocht, was alle ophef voorbij. Anders had ik natuurlijk wel wat minder geboden.'

'Maar als dit ten koste van de huizenprijzen kan gaan, waarom laten jullie dan een journaliste alles weer oprakelen?'

'We kunnen er ook juist van profiteren. Een geweldig pad, dwars door de natuur? Dat is goed voor de huizenprijzen.' Heel even was er irritatie op haar gezicht te lezen. 'Eerlijk gezegd vind ik dat je hier heel raar over doet. Je hebt al vanaf het begin duidelijk gemaakt dat het pad je niet interesseert, dus dan hoef je nu niet onze lol te bederven.'

'Sorry.' Ze had gelijk. Zelfs voor zijn doen had hij raar gedaan. Hij schrok ervan dat ze dit kennelijk al snel had gemerkt en dacht dat hij behoedzamer was geweest. 'Ik sta gewoon... Hoe zeg ik dat? Een beetje cynisch tegenover dat ecologische gedoe.'

'Cynisch? Jij? Echt niet.' Ze klonk meer dan verzoeningsgezind en hij grijnsde haar kwajongensachtig aan, vond eindelijk de juiste manier van doen terug, de manier die hij had geperfectioneerd en die ze zo goed kende.

Ik zou haar nu alles kunnen opbiechten, dacht hij. Dit was misschien de laatste kans om open kaart te spelen. Hoe luidde de waarschuwing bij een aanhouding ook alweer? 'Alles wat u zegt, kan tegen u gebruikt worden...'

Maar mijn god, was hij niet sowieso al veel te laat? Ze zou alleen maar willen weten waarom hij niet eerder iets had gezegd.

Waarom hij ervoor gekozen had om zich al die tijd vol in het zicht te verbergen.

Rick

Mei 1995

Hij had haar eerder opgemerkt dan zij hem. Je zou zelfs kunnen zeggen dat hij haar in de gaten had gehouden (oké, dat klonk eng). Die week had ze elke middagpauze doorgebracht in Annie's, het lunchzaakje in de hal van hun kantoorgebouw aan Victoria Street, en steeds yoghurtijs uit het nieuwe apparaat achter de counter besteld. Dat was het enige. Ze nam niets te drinken, maar liep met alleen dat plastic bakje naar dezelfde hoge eenpotige tafel, ging daaraan op een kruk zitten en verzonk in gedachten.

Hij had het spul nooit zelf geproefd, maar dankzij zijn plotse-linge neiging om jonge vrouwen te stalken, was hij helemaal op de hoogte van het fabricageproces: deponeer de gekozen fruitsmaak in het ene bakje, zet een kartonnetje yoghurt in het andere, haal de hendel over en het zachte goedje komt in een keurige spiraal door de tuit gevloeid.

Het meisje vormde eveneens een zacht goedje (ja, dat klonk ook eng) met haar lichte, goudblonde haar, roomkleurige huid, ver uiteen staande ogen en kleine ronde kin. Ze had zo'n klassiek hartvormig gezicht. Ze was klein – circa één meter zestig – en jonger dan hij. Hij was vijfentwintig, bijna zesentwintig. Oud genoeg om elke ochtend wakker te worden met de hevige aandrang om het

die dag waar te maken – wat ‘het’ ook mocht zijn. Succes, rijkdom, liefde. Léven.

Op donderdag leek ze hem op haar beurt ook op te merken, want haar blik bleef een paar tellen op hem rusten. Op vrijdag leed dat geen twijfel meer, want die dag ging hij achter haar in de rij staan. Die dag veranderde alles.

‘Waarmee wil je jezelf vandaag vergiftigen?’ vroeg Annie haar. ‘Framboos? Banaan?’

‘Bosbes,’ antwoordde het meisje met een overtuiging die hij niet achter haar frêle gestalte had gezocht. (Kom op zeg, Rick! Het gaat maar om yoghurtijs!)

Annie zag hem kijken. ‘Ga jij dat vandaag ook proberen, Rick?’

‘Misschien.’ Voordat hij zich in kon houden, richtte hij zich tot het meisje. ‘Is bosbes lekker?’

Ze draaide zich om en keek hem aan. Haar ogen waren hooguit een tint donkerder dan haar haar en stonden heel helder, als... Ja, als wat? Als zeeglas. Hij wilde haar vragen of ze van noordse afkomst was, maar die vraag kon vreemd overkomen en haar het idee geven dat hij antropoloog of geneticus of iets dergelijks was. Bovendien had ze nog geen antwoord gegeven op zijn eerste vraag.

‘Ja, verrukkelijk. Vooralsnog mijn lievelingsmaak en ik heb ze allemaal geprobeerd.’ Ze had een lage stem met een schattig raspend Londens accent.

‘Dan neem ik die ook,’ zei hij. Hij gaf Annie het verschuldigde bedrag.

‘Ik heb je hier vaker gezien,’ zei ze en ze likte de punt van haar yoghurtijsspiraal weg. Haar bovenlip was voller dan haar onderlip.

‘Ik werk op de vierde verdieping bij B&F. Dat accountantskantoor. Ken je dat?’ Dat riep terecht geen reactie op. Het aantal mensen dat hem ooit gevraagd had: ‘Goh, wat doet een accountant eigenlijk?’ was op de vingers van één hand te tellen. ‘Jij werkt ook in dit gebouw?’ Niets weerhield mensen van buitenaf ervan om bij Annie’s lunch te halen, maar er waren genoeg betere plekken te bedenken.

‘Ik werk sinds een paar weken als uitzendkracht bij Culkins.’

Culkins was een verzekeringsmaatschappij en dus actief in een even gortdroge branche als B&F. ‘Op welke verdieping zit dat ook alweer?’

‘De achtste. Het is daar verschrikkelijk. Heel benauwd. En dan moet het nog zomer worden.’ Somber keek ze naar de rij liften achter hem. ‘Ik ga altijd pas op het allerlaatste moment terug naar boven.’

Nu hij ook yoghurtijs had, lukte het hem om voldoende moed te verzamelen. ‘Ik was van plan even naar het park te lopen. Zin om mee te gaan? Voor het eerst in tijden is het weer zonnig.’

Ze had haar lepeltje nog in haar mond en begon erop te bijten. Heel even was hij bang voor een vernederend ‘nee’, maar met een glimlach zei ze: ‘Ja hoor, waarom niet?’

Ze liep de zon in en hij hield haar bekertje vast terwijl ze in haar tas op zoek ging naar haar zonnebril. Die had grote ronde glazen en aan de bovenkant van het montuur liepen twee donkerbruine strepen.

‘Die heb ik voor bijna niks in een kringloopwinkel gekocht,’ zei ze. ‘Dior. Jaren zeventig. Niemand interesseert zich nog voor de jaren zeventig, maar volgens mij gaat dat binnenkort veranderen.’ Hij zag nu dat ze de standaarduitrusting van een secretaresse – rok tot op de knieën, blouse, pumps – had opgesierd met een stoffen riem om haar smalle middel en met de zilveren hanger van een vis op haar borstbeen. Zijn pak en overhemd van Marks & Spencer moesten het zonder opsmuk stellen. Hij zag dat zijn schoenen wel een poetsbeurt konden gebruiken.

‘Ik vind het een fantastische bril. Ik heet trouwens Rick.’

‘Dat weet ik, want dat hoorde ik die dame zeggen.’

De manier waarop ze ‘die dame’ zei had iets vertederends en provinciaals. Hij wist al dat hij haar taalkundige eigenaardigheden stuk voor stuk verrukkelijk zou gaan vinden.

‘En hoe heet jij? Nee, wacht, zeg maar niet. Geef me drie dagen de tijd om erachter te komen. Net als in “Repelsteeltje”.’

‘Repel...?’ Haar zonnebril was omlaaggegleden en ze duwde hem terug omhoog. Haar vingers waren slank en helemaal voor

charmante handgebaren gemaakt. ‘Wat bedoel je?’

‘Dat sprookje. “Repelsteeltje”. Ken je dat niet? Niet te geloven. Welke sprookjes ken je wel?’

“Assepoester”, biechtte ze op. “Sneeuwvitje”, “Roodkapje”. Alle sprookjes met vrouwelijke slachtoffers.’ Ze grinnikte om haar eigen opmerking. Inmiddels haastten ze zich over de stoep. Taxi’s vlogen vlak langs hen heen. De uitlaatdampen schuurden zijn keel terwijl hij haar het verhaal vertelde van de molenaarsdochter en het duivelse kereltje dat haar helpt om stro tot goud te spinnen.

‘Hij wil haar alleen helpen als hij er iets voor terugkrijgt. Hij is heel zakelijk ingesteld. Misschien geldt dat voor alle duiveltjes.’

Ze grinnikte. ‘Volgens mij is dat ook heel menselijk.’ Toen ze stonden te wachten tot een bestelwagen Caxton Street uit was gereden en ze over konden steken, voegde ze daaraan ‘Marina’ toe. ‘Zo heet ik, bedoel ik.’

Marina. Een naam die associaties oproep met zeemannen die behendig met touwen waren, met gestreepte shirts en bootschoenen, met luide stemmen die blaakten van het zelfvertrouwen. Kennelijk had hij niet voor niets aan zeeglas moeten denken.

Voor de pub aan Buckingham Gate stond een heksenkring van het soort jonge vrouwen dat hem fascineerde en tegelijkertijd de stuipen op het lijf joeg. Vloekend en kwetterend namen ze de voorbijgangers in zich op en ondertussen sloegen ze als kerels het ene glas bier na het andere achterover, waarbij hun gladde keel in het zonlicht wit opglansde. Tot zijn opluchting konden Marina en hij hen passeren zonder dat ze spottend opmerkten dat ze veel te hooggegrepen was voor hem.

Bij het toegangshek van St.-James’s Park gooiden ze hun bekertje in de vuilnisbak, waarna ze tegen de klok in een rondje om het meer begonnen te lopen. ‘Niet het coolste deel van de stad,’ zei hij met een handgebaar naar de toeristen die in het gras zaten met uiteengespreide stadskaarten en met reisgidsen met op het omslag het klassieke beeld van Buckingham Palace. Het koninklijke Londen.

‘Ik vind het hier prachtig,’ zei Marina. Alsof ze het haar van een kind streefde, betastte ze even de bladeren van een wilg waar ze langs liepen. ‘Waar woon je?’

‘In Camden.’

‘Oké. Dát is best cool.’

‘En jij?’

‘O, een heel eind weg, in het zuiden van de stad.’

‘Waar?’

‘Helemaal in een buitenwijk.’

De reden waarom ze dit zo vaag hield, lag voor de hand. Alle jongeren die hij kende die in de rimboe woonden, bivakkeerden nog bij hun ouders, iets waarvoor ze liever niet uitkwamen. Als je geen huurwoning in de stad kon betalen, dan sliep je bij een vriend of vriendin op de grond of je kraakte iets. Alleen watjes bleven thuis wonen.

Hij besepte dat het gesprek stil was gevallen. ‘Oasis of Blur?’ vroeg hij bij wijze van grap.

Ze haalde haar schouders op. ‘Die vind ik geen van beide echt goed.’

‘Wat vind je wel leuk dan? Pulp?’

‘Nee, vooral ouwe dingen. Ik ben dol op Dusty Springfield.’

Hij was zo in haar ban dat hij met geen mogelijkheid kon bedenken wat haar grootste hits ook alweer waren geweest. Hij voelde de kans op een onderlinge band als zand tussen zijn vingers door glippen.

‘Zij is echt fantastisch,’ vervolgde Marina. ‘Door mijn vader was ik al als kind gek op haar muziek.’

Door de verdrietige ondertoon in haar stem flapte hij eruit: ‘Leeft hij nog? Je vader?’

‘Ik denk van wel,’ zei ze onaangedaan.

‘Je denkt van wel?’

‘Ik heb mijn ouders al vanaf mijn zeventiende niet meer gezien.’

‘Waarom niet?’

Ze haalde uit haar handtas een pakje Silk Cut en een goudkleurige zippo waar een afbeelding van Minnie Mouse in was gestanst.

Ze blies de eerste rook uit en klapte de aansteker weer dicht. ‘Omdat ze me de deur uit hebben gezet.’

‘Ach, Marina!’ Haar naam ontviel hem alsof hij geen tel langer had kunnen wachten hem te zeggen. ‘Wat triest. Waarom?’

Ze bewoog naar hem toe en stootte haar schouder tegen de zijne. ‘Dat ga ik je niet vertellen, want ik ken je amper.’

‘Soms kun je zoiets het beste aan een onbekende vertellen.’

Ze nam een trekje van haar sigaret, die ze zo ver omhooghield dat hij bijna een door de bries opwaaiende haarstreng schroeiende. ‘Ja, dat zeg je nu wel, maar als diegene je dan vervolgens beter leert kennen, gaat hij het tegen je gebruiken.’

‘Wauw,’ zei hij. ‘Zo jong en toch al zo cynisch.’ Naar zijn idee zag hij voor zijn ogen haar ongewoon tegenstrijdige aantrekkingskracht tot leven komen. De adembenemende schoonheid die zich verborg achter een zonnebril ter grootte van een laskap; de vrije geest die in gevecht was met het bedroefde meisje.

‘En hoe zit het met jou? Uit wat voor gezin kom jij?’ Ze week even uit om een zwerm duiven op het pad niet te hinderen. Links van hen fonkelde zonlicht op het water.

‘Die deugen allemaal wel. Vader, moeder, oudere zus. Ze wonen in Horsham. Daar ben ik ook opgegroeid. Een normaal gezin.’

‘Klinkt geweldig.’

‘Het was eerder saai. Ze begrijpen niet waarom ik in Londen wil wonen. Ze hebben geen verbeeldingskracht, snap je?’ Of ze hadden te veel realiteitszin. Volgens zijn vader bestond de stad louter en alleen om dwaze jongeren op te slokken en weer uit te spugen, jongeren die allemaal dachten de uitzondering op de regel te zijn. ‘Mijn vader zei altijd: “Je komt er nog wel achter.” Wat moet je daarmee?’

‘Misschien heeft hij gelijk,’ zei Marina. ‘Misschien kun je pas overleven als je erachter bent gekomen.’

Hij kon niet bepalen of ze dit optimistisch of bitter bedoelde, dus zei hij niets en grinnikte voor de zekerheid alleen maar.

Ze voltooiden hun ontspannen rondje om het meer waarbij ze naar de ganzen, eenden en pelikanen keken en liepen al veel te snel

daarna Buckingham Gate af en de hal van hun kantoorgebouw in.

‘Dank je wel,’ zei hij. Ze stopte haar zonnebril terug in haar tas. ‘Ik vond het leuk.’

‘Ik ook.’

‘Wat vind je ervan om na het werk iets te gaan drinken zodat je me over je verloren jeugd kunt vertellen?’

Ze knipperde met haar ogen. ‘Nee, dan kan ik niet. Sorry. Ik heb iets anders.’

Natuurlijk. Het was immers vrijdag. Hij liet hiermee alleen maar blijken hoe weinig vrienden hij had. ‘Je hebt met je vriend afgesproken?’

‘Niet echt,’ zei ze, gevolgd door een heerlijk berouwvol ‘Nee’.

‘Nou, als je dit volgende week nog een keer wilt doen: hier heb je mijn kaartje.’

Volstrekt neutraal stopte ze het in haar tas.

‘Heb jij geen kaartje? O nee, sorry, je zei dat je maar een uitzendkracht bent.’

‘Maar?’ Ze klonk plagerig, maar de stemming sloeg meteen om. Voordat ze snel in een wachtende lift stapte, stak ze ter afscheid een hand op, maar ondertussen voelde hij alleen maar paniek. Waarom had hij niet op z'n minst gevraagd tot wanneer haar contract liep? Als ze er al een had, want misschien werkte ze op week- of zelfs op dagbasis. In het gebouw was het een komen en gaan van meisjes.

De liftdeuren sloten. Alsof hij de kennismaking wilde voortzetten, kocht hij voor hij naar boven ging opnieuw yoghurtijs. Hij koos voor cranberry, dat felroze en vol stukjes fruit uit het apparaat kwam. Het zag er eerlijk gezegd een beetje vlezig uit. Jake en Si en de anderen verzamelden zich rond zijn bureau om er stennis over te maken.

‘Wat is dat voor rooie troep, Rick?’

‘Yoghurtijs. Uit het nieuwe apparaat van Annie’s.’ Hij stak Si het bekertje toe. Zijn collega nam een hap en spuugde die vervolgens als een kind weer in zijn hand uit.

‘Ijs dat helemaal is verzuurd. Over de datum.’

‘Wat ben je toch een verschrikkelijke dombo, Si,’ zei Jake.

‘Moet jij zeggen, onderkruiper.’

Dit waren de gebruikelijke beledigingen (hun mantra was ‘Niet persoonlijk bedoeld, maat’), maar toen het team bijeenkwam voor de vergadering van half drie – ten minste twee van hen roken naar het bier dat ze tijdens de lunch hadden gedronken – had hij het idee dat hij niet meer helemaal dezelfde was. Hij bekeek zijn collega’s – Si, een blonde bonenstaak met onverwacht donkere wenkbrauwen; Jake, geen centimeter kleiner dan hijzelf, maar met de stevige bouw van een bulldog – nu met een iets andere blik. Het was alsof ze tijdens het uur van zijn middagpauze een beetje aan belang hadden ingeboet.

Na het werk liep hij bij Virgin Records naar binnen en kocht een cd met de grootste hits van Dusty Springfield. Toen hij de tracklist bekeek en daartussen ‘You Don’t Have to Say You Love Me’ zag staan, zei hij zacht: ‘O ja.’